

Şiir Nedir

– Orhan Tamtürk · 26 Ekim 2011

Şiir yazmak duygu işidir. Kişinin içinde saklayıp da söyleyemediği duygularının bir tür dışa aktarımı, kaleme alımıdır ki, kötü insan şair olamaz. Çünkü duygusuz insanlar duygularını anlatamayacak , aktaramayacak özür nispetinde kalem tutamayan ellerdir. Yürek ne kadar yoğunsa kalem o kadar özgürce coşar, akar, akar, akar' da akar.

Her babayiğidin harcı da değildir. Duygu yoğunluğu, güçlü bir dil, kafa ve konsantrasyon gerektirir ...

Şiir yazmak için aşık olmak da, önemli sebeplerden biridir. Herkes şiir yazmayı denemeli bence. Şiir yazmıyorsak bile en azından şiir okumalıyız . İlham dediğimiz olgu çok önemlidir bu konuda. Yazmaya başlarsınız fakat, ilerledikçe mutlaka bir şairin limanına giriverirsiniz. Yani, etkilenme söz konusudur o'da, amatör boyutlarda olur ilk önceleri bu.

Şiir yazmak, aşığım dediğin her anda kaleme sarılıp, acı çektiğini belli etmek değildir bazen başka şeylere de şiir yazılır. Şiir yazmak, birçok insanın duygularını yaşıyormuş gibi mısraları peşi sıra dizebilmektir.

Şunu da eklemek isterim ki, şiir yazmak aşka da özgü değildir. çünkü insan duygusu sadece aşık olmakla kısıtlanamaz . Eğer böyle bir yanılgı içindeyse insan zaten hiç aşık olmamıştır.

Şiir yazmak hayatı bilmekle eşdeğerdir. Şiir yazabilmek tüm insanların aklına acaba sorusunu koyabilmektir. Bu yüzden biraz dikkat! Şiir yazıyorum değil de şiir yazabilme çabasındayım demek çok daha doğru bizler için...

"Şiir şeytanın şarabıdır" demiş Saint Augustine, "tüm şairler delidir" demiş Robert Burton.

"Görünen nesnenin yansıtılmasında şair, ressamın oldukça altında kalır; görünmeyen yansıtılmasında müzisyenin altındadır" diyor Leonardo da Vinci ...

Düşüncelerin, hislerin, yaşanmışlıkların, kalemle kağıdın birleştiği yerdir ŞİİR. Yine de yazmak için çok okumak gerekir.

Yazacak o kadar çok konu var ki, ama genelde aşka, ayrılığa, hüznü şiir yazılır. Başkaldırır, sever, nefret eder , işte böyle şeydir şiir yazmak!

Şiir yazmak için mısralar sıralamak yetmez. Okuyan kişide bir etki bırakması gerekir. Şiirin içinde ruh vardır, his vardır, çoğu zaman keder vardır.

Özet olarak denilebilir ki: Şiir yazmak yazmış olmak için değil sadece içinden döküldüğü için yazılan çoğu zaman da yazılmayan sadece kalbin derinliklerine akıp orada kalan, herhangi bir kafiye ve redif zorunluluğu olmayan , insanın kalbinde başlayıp bilinç üstünde son bulan uhrevi bir faaliyettir.

Genellikle mutsuz olunca bir anda tüm dünyanın yükünü taşır gibi hissedip bunları kağıtlara sığdırmaya çalışma çabasının ürünüdür. Rahatlamanın en güzel yoludur şiir yazmak, şiir okuyup bir nevi rahatlamak ...

Hayat ile yazı, sanat ile gerçek, gül ile kelimeler arasında kaldığımızda, hiç kimse gülün varlığından, dahası gülün anlamlarına ilişkin kelimelerin de var olduğundan habersiz değildir çünkü. Çünkü kalbe konuşur gül ve herkesin kalbi vardır. Öyleyse gül herkes iledir ve herkes içindir .

Bilen biliyor gören görüyor, "Gülü tarife ne hacet ne çiçektir biliriz", deyip bir tarafa çekilmek mümkün iken ve aramızdaki bunca eski hikayeye rağmen gülle küsü önleyen yine gülün kendisidir. Gülle küsülmez, gül reddedilmez. Yalnızlık kuşatması altında acı verirken bunca, suya dökülen tek sap gül, yine de bütün acıların son bulabileceği yerdir.

Gül sonuç değil sebeptir. Tezahür değil kaynaktır. Gurbet değil sıldır. Dağınık değil mutlaktır. Suret değil asıldır. Geçmişe ve geleceğe ertelenemez gül, hakikat-i sabitedir, o kadar ki adı kendinde saklıdır. Her defasında yenidir gül, yeni gibi değildir. Gül tükenmez ışığı ödünç değildir. Işığı tükenirse gül gül değildir ...

Sevda kuyusunda tebessüm. Sabır ve tevekkülle beslenen dirayet. Aktin hebasında hikmet. Alın-yazısında kıyamet. Baş tâcı edilen çiledeki heybet. Bir yudum ümit, bir akşam hayret! Katre'den deryaya uzanan muhabbet...